

TA
DRUHIÁ
BELLE

WHITNEY G.

BARONET

Ta druhá Belle

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Whitney G.

Ta druhá Belle – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TA
DRUHÁ
BELLE

TA
DRUHÁ
BELLE

WHITNEY G.

 BARONET

Copyright © THE OTHER BELLE by Whitney G. 2022

Translation © Darina Povolná, 2024

Cover design by Najla Qamber of Qamber Designs & Media

The moral rights of the author have been asserted.

ISBN tištěné verze 978-80-269-2248-3

ISBN e-knihy 978-80-269-2256-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2257-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2247-6 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Pro Grace.
Těším se, až si tuto knihu přečteš.*

SYNOPSIS

„Dávám ti poslední šanci mi povědět, že mi patříš...“

Odmítám těch devět slov sdělit tomu odpornému muži, který mě uprostřed noci unesl a přinutil mě k nekonečné cestě lesem.

Zatímco se zoufale snaží zlomit tu tragickou kletbu, jež ho ničí až do morku kostí, jsem rozhodnuta utéct a najít cestu zpátky domů.

Beztak nejsem žena, kterou chce...

Chce mou sestru, krásnou dívku, která zbožňuje knihy, chce od života víc a věří, že jí k trvalému štěstí stačí najít nějakého prince.

On samozřejmě nemá ponětí o tom, že má sestra taková vůbec *není*, a přestože chci opravdu potlačit tu chemii mezi námi, nedokážu už unést tolik trestání a možná budu nucena se konečně poddat jeho touhám...

Do té doby se však budu bránit tomu, abych se sblížila s mužem, jako je on – se skutečným padouchem určeným samotnému peklu.

Nikdy nezíská to, čím skutečně jsem, **tou druhou kráskou...**

VZKAZ OD WHITNEY G.

Milí báječní čtenáři,
moc děkuju, že jste si vybrali knihu *Ta druhá Belle!*
Doufám, že si užijete změny v převyprávění mé nej-
oblíbenější pohádky: *Kráska a Zvíře!* (Tedy, spíše *La*
Belle et la Bete, vy ale víte, co myslím.) Tato kniha
končí v 90% své délky a obsahuje výňatek z knihy
Výpověď.

Pokud se chcete jako první dozvědět o nových vydá-
ních, prodejších a speciálních věcech, které nabízím jen
svým čtenářům, určitě se zaregistrujte na mém Exklu-
zivním D. V. Ž. seznamu (D. V. Ž = Děsně Vás Žeru.
Protože ať už tento příběh budete milovat, nebo nená-
vidět, stejně vás zbožňuju za to, že mu dáte šanci!)

S láskou,

Whitney G.

*Jednou půjdu na všechna ta místa,
která jsem viděla,
do stránek mých knih, jen k nim.
A když se zeptáš, kde jsem to jen byla,
budeš si jistě myslet, že pouze sním...*

– Ukolébavka mojí mámy pro mě

BYLO, NEBYLO

BELLE

Odjakživa jsem věděla, že jsem největším zklamáním naší rodiny.

Ode dne, kdy jsem se narodila, dával můj otec zřetelně najevo, že má starší sestra Isabelle, „ta lepší Belle“, je jeho zlatým dítětem.

Jsem jako plechovka, kterou už se nemůže dočkat, až zahodí, „nehezky odpad“, jež drží stranou pohledů, kdykoliv to jen jde.

Jen několik lidí v naší vesnici vůbec ví, že existuju...

Nespočetněkrát jsem se o nocích budila a slyšela jeho kruté modlitby, při kterých jsem dumala, jestli ví, že ho slyším. Na druhou stranu pochybuju, že mu na tom záleží, navíc už je stejně znám nazpaměť.

„Prosím, proměň Belle v někoho jiného, aby mohla najít nápadníka, který nám pomůže ven z dluhů.“

„Proč sis ji nevzal do nebe místo její matky?“

„Můžeš ji alespoň naučit číst knihy tak dobře jako Izzie, aby se pro ni v městské knihovně našla práce, až zemřu?“

„To je tvoje poslední šance dokázat téhle rodině, že za něco stojíš, Belle.“ Postaví se náhle k mé posteli a drží jasně rudou stuhu.

„Jestli ti dnes nesedne skleněný střevíc toho prince, to nevádí, ale pokud ano a ty se byt' jen *pokusíš* protivit, přísahám na všechno, co mi patří, že –“

„Že mě potrestáš a zavřeš mě do sklepa, dokud mi nebude odpuštěno.“

„Já ti *nikdy* neodpustím.“ Luskne prsty. „Izzie! Prosím, pojd' Belle pomoci s vlasy a obličejem!“

Potlačím záupnění a přejudu k oknu, za nímž padá k zemi vytrvalý liják. Uvnitř si přeju, aby se kopce pozvedly, pohltily naši chalupu a já se toho nemusela účastnit.

Všechny ženy ve městě jsou nadšením bez sebe z velkých noviněk dnešního dne: Princ z Druhého království hledá svou ztracenou lásku přes soutěž „Která dívka dokáže navléknout střevíček, jež jeho milovaná ztratila?“

Zoufale ráda bych věděla, proč si nedokázal zapamatovat, jak jeho žena vypadá, a pokusit se ji najít *takto*, nikomu jinému to ale vůbec nepřipadá zvláštní.

Vážně může být princ tak pitomý?

„Máš tak nádherné oči, Belle.“ Izzie mi kartáčuje kudrny a rve je jako o život. „Smaragdové a šedé, jako naše matka. Místo abys otvírala pusy, měla bys princovu pozornost zavést k nim, až dorazí.“

„Vynasnažím se.“

„Snaž se *hodně*,“ kárá mě. „Teda to bych udělala já, kdyby to byla moje jediná příležitost, jak získat prince. K tomu, abys nalákala nápadníka, se už blíž nedostaneš, tak nebreč, když to nevyjde.“

„Jistě...“ Neopovažuju se zmínit, že ona sama si dnes ráno mohla oči vyplakat, když zjistila, že pro tuto hru se zkoušením střevíčku není vhodná.

„Četla jsi poslední dobou něco dobrého?“ zajímá se.

„*Romea a Julii*,“ odpovím. „A už mám skoro dočteného *Krále Oidipa*.“

„Aha.“ Ováže mi červenou stuhu kolem učesaných vlasů. „Jsou to romance?“

„Ne, Izzie.“ Zadržím povzdech. „Obojí to končí naprosto tragicky.“

„*Cože?*“ Zprudka se nadechne. „Tak proč je čteš? Nebo proč se vůbec nějaký spisovatel obtěžuje psát tak nechutné věci?“

Kousnu se do jazyka, jak nejvíc umím.

Přála bych si, aby právě tyto okamžiky zažili lidé, kteří ji zahrnují komplimenty o tom, jak je má sestra „sečtělá“ a „kultivovaná“.

Oni absolutně netuší, že čte každý týden tři stejné knihy pořád dokolečka – obvykle přeskakuje, aby si prošla své oblíbené kapitoly – a jsem přesvědčená o tom, že ty příběhy dokáže recitovat slovo od slova, aniž by musela na tu stránku pohlédnout. Stěžuje si, že je nepochopená a chce probádat svět mimo naše malé království, jenže kdykoliv jí povím, že bychom měly jít spolu, přijde s nějakou výmluvou.

Stojím nehnutě a nutím se k úsměvu, zatímco mi natírá tvář světlým práškem a maluje rty karmínově červenou.

„Dobře, hotovo.“ Otočí mě čelem k otci. „Víc toho nezmůžu.“

„Mnohem lepší.“ Pohlédne na své kapesní hodinky a postrčí mě blíž ke dveřím. „Nenechávej ho čekat, až bude blízko. Udělej na něj dobrý dojem a říkej ty správné věci.“

„Ty správné věci“ u něj znamená prostě držet jazyk za zuby.

Zírám skrze sklo, jak po naší klikaté cestě jede zářivý zlatý kočár tažený čtyřmi velkými, bílými koňmi.

S každým dalším cvalem se nedokážu ubránit myšlenkám, jaký je asi život v jiných královstvích.

Všude to přece nemůže být takovéhle...

Když se průvod zastaví u našich vrat, do deště vylezou dva lokajové a rozvinou koberec v barvě královské modré.

Další sluha otevře zadní dveře a podrží slunečník, zatímco jiný přiváže hřebce k našemu plotu.

Vystoupí princ v modro-bílém kabátci a já si vykrucuju krk, abych zahlédla jeho tvář. Zachytím pevnou, ostře řezanou čelist a výrazné zelené oči, avšak srdce mi neposkočí, když vidím všechny úchvatné rysy jeho obličeje.

V hrudi se mi nezatřepe jediný motýlek a nemám pocit, že by se mi svět pod nohama přestal otáčet.

Ani trochu mě nepřitahuje...

Zaklepe několikrát na naše dveře a já zvažuju, že ho tam nechám stát, dokud zase neodejde.

„Otevři dveře, Belle,“ sykne otec. „*Hned.*“

Vydechnu a otevřu je.

„Vaše Výsosti.“ Nabídnu mu chabé pukrle. „Jak vám můžu pomoci?“

„Jsem princ Krasoně,“ řekne. „Syn krále Aria II. a královny Arabelly Windsorové, vítěz Bitvy šelem a dědic trůnu Druhého království.“

„Prosím, řekněte mi, že to celé nemusíte opakovat pokaždé, když se představujete.“

„To musím.“ Usměje se. „Hledám v tomto domě způsobilou dívku.“

Pohled mu sjede k Izzie a já ho pozoruju, že ji svléká očima, stejně jako to dělá každý muž ve městě.

„Ta způsobilá dívka jsem *já*.“ Protočím oči a uvedu ho dovnitř.

„Aha.“ Ještě jednou přejede Izzie pohledem, než se podívá mým směrem. „Prosím, posaďte se, aby mohli mí muži určit, zda jste moje dávno ztracená pravá láska.“

„Copak už vám není zřejmé, že nejsem?“ zeptám se. „Myslím, že bychom si to oba pamatovali, kdybychom se potkali.“

„*Belle*,“ varuje mě otec.

„Pojď sem,“ Izzie mě vede k židli a neslyšně artikuluje: „*Přestaň*.“

Sluha prince Krasoně si odkašle a začne číst z dlouhého svitku.

Jsem vděčná, že přes mohutný liják jeho slova sotva slyšíme, a držím v sobě naději, že nás každou chvíli všechny spláchne povodeň.

„Necht' je zkoušení zahájeno!“ Sluha z brašny vytáhne třpytící se skleněný střevíc a navlékne mi ho na pravou nohu. „Prosím, vstaňte, madam.“

Postavím se na nohy a doufám, že je ta bota příliš malá, jenže mi dokonale padne.

Co to má...

„Jsi to *ty*.“ Princ si mě přitáhne do náruče a bez va-

rování mi přitiskne rty k mým, čímž mi uštedří ten nejhorší „první polibek“ v historii.

Je vlhký, nedbalý, bez rytmu a zpustlý a... nic neznamená.

Mé srdce nedoufá, že jeho ústa ta má nikdy nepustí, a každý nerv v těle mě žádá, abych od něj prostě utekla.

„Náš pán konečně našel svou pravou lásku!“ oznámí kdosi. „Připravte kočár k návratu do našeho království s jeho budoucí královnou a králem.“

Jakmile princ odtáhne rty od mých úst, úleva se ve mně promění v hrůzu. Jsem nucena sledovat, jak jeden z jeho mužů domlouvá platbu s mým otcem.

„Nemůžu se dočkat, až spolu budeme opět o samotě, *Belle*,“ šeptá princ. „Hledal jsem tě až příliš dlouho a chci, abychom navázali, kde jsme přestali.“

„Jak si můžete *nepamatovat*, jak vypadá žena, do níž jste se zamiloval, ani si nevšimnout, že to nejsem já?“ Překřížím si ruce. „Jak je to vůbec možné?“

„Byla temná noc, když jsi mě opustila.“ Sevře mi ruku. „Mrzí mě, že jsem nedával větší pozor.“

„Ne.“ Vytrhnu mu svou ruku. „Nejsem žena, kterou hledáte, a nikam nepůjdu.“

„Co prosím?“

„Nepůjdu s vámi. Zůstanu tady.“

„Copak nevidíš ten špinavý, ubohý život, který teď vedeš?“ Zúží na mě oči a stále šeptá. „Žiješ v chudíčkové, odporné vesnici, kde jsou hlavním životním impulzem pomluvy.“

„Cokoliv zde je mnohem lákavější než vy.“

Pohled mu potemní, ale mluví dál tlumeně. „Když se mnou půjdeš, budeš z toho mít prospěch ty i tvá

rodina. Dělí tě jen pár dní od toho, aby ses vdala za muže, který je následníkem trůnu.“

„Zní to, jako byste byl ochoten spokojit se po svém boku s jakoukoliv dívkou.“

„Ne, zní to tak, že bys měla přestat mluvit a soustředit se na to, abys získala lepší život.“ Přejede mi rukou po mém holém krku a já se pod jeho dotekem otřesu. „Těším se na to, až tě celičkou zkrotím, aby ses naučila chovat a mít tu svou nevymáchanou pusou zavřenou.“

„*Nikdy* s vámi nebudu spát.“

„Ale jistěže budeš.“ Zajede mi rukou do vlasů a ve mně se všechno sevře. „Hned jak se dnes večer vrátíme, ukážu ti přesně, jak mě tou tvojí pusou potěšit, a dám ti pocítit, jak chutná patřit muži jako já... Bude se ti to tak moc líbit, že o to budeš škemrat.“

Zíráme si navzájem do očí a já cítím, jak se v mé budoucnosti rýsuje svět plný bolesti a utrpení.

„Jsem tak nadšený, že jste se opět shledal s mou dcerou, a můžu vás ujistit, že celé týdny hovořila o tom, že vás najde.“ Otec si pohazoval s plným pytlíkem mincí. „Věřím, že budete pokračovat v posílání plateb, vzhledem k tomu, že tohle není její celé věno?“

„To záleží.“ Stále mi civí do očí. „Vrátíš se se mnou do Druhého království, Belle? K mnohem *čistějšímu* a více naplňujícímu životu?“

„Trhni si.“

Místností se náhle rozhostí dusivé ticho.

Izzie spadne čelist až k podlaze.

„Madam, takhle nemůžete mluvit se svým budoucím manželem, a už vůbec ne, když je z královského rodu,“ promluví jeden z jeho mužů. „Okamžitě se Jeho Výsosti omluvte.“

„Omlouvám se, že mě ani trochu nezajímá život s vámi, Vaše Výsosti,“ prohlásím. „Určitě najdete jinou ženu, která se ráda nechá ‚zkrotit‘ vašim nechutným dotekem, kdykoliv se vám zachce.“

Princ sevře rty do tenké linky a poté vytrhne mému otci měsíc s penězi.

„Děkuju za tvou upřímnost, Belle,“ pronese. „Užij se zbytek života. *Sama*, tím jsem si jistý.“

Dojde ke dveřím a jeho sluhové ho následují.

Než můžu přejít k oknu a sledovat jeho odchod, náhle mě někdo chytí za vlasy a narazím hlavou o zeď.

„Máš vůbec tušení, cos provedla?“ zasyčí můj otec a vlepi mi facku. „Tak *máš*?“

„Počkej,“ prosím. „Nech mě to vysvětlit.“

„Vysvětlit *co*?“ Znovu mi dá políček. „Proč jsi nám právě během několika vteřin zničila život?“

Izzie se na mě přes pokoj soucitně podívá, ale nezasáhne. Je stejně rozezlená jako on.

„Vždycky všechno zničíš, Belle,“ zaječí otec tak hlasitě, až se okna zachvějí.

Jeho třetí rána mě pošle k zemi a už ani necítím levou stranu tváře.

Zavřu oči a stáhnou obličej v grimase, když na mě z plných plic křičí, že jsem „nekonečné zklamání“. Kope do mě tvrději než kdykoliv předtím a já se snažím zadržet slzy.

Nedovolím mu však, aby mě viděl plakat, a tiše si opakuju poslední slova svojí mámy.

„*Belle, nikdy nikomu nedovol, aby tě viděl slabou. Nikdy.*“

Když s nadávkami skončí a jeho hněv opadá, chytne mě za paže. Pevně je svírá a táhne mě místností k našemu druhému sklepu.